

Bầm của Mẹ

ISSN: 2734-9195 09:46 01/11/2026

Tiếng mẹ gọi “Bầm” thân thương năm nào vẫn luôn vang vọng trong tâm tưởng tôi, như sợi dây vô hình kết nối tôi với cội nguồn thiêng liêng, tiếp thêm sức mạnh để tôi vững vàng bước đi trên vạn nẻo đường đời.

Mỗi độ sương thu chùng chình trước ngõ, gió heo may khẽ chạm hiên nhà, lòng tôi lại băng khuâng nhớ bà, nhớ mẹ da diết. Tôi nhớ giọng nói trầm ấm của mẹ gọi bà ngoại ngày xưa: “Bầm! Bầm ơi!...”. Cách gọi mộc mạc, ruột rà ấy chan chứa biết bao yêu thương, gọi lên tình cảm sâu nặng của người con dành cho đấng sinh thành.

Đến thế hệ chúng tôi, đa số đã chuyển sang cách gọi là mẹ, là u... Nhưng với tôi, tiếng “Bầm” không đơn thuần là cách xưng hô xưa cũ, mà còn lưu giữ cả nét văn hóa truyền thống của quê hương xứ sở. Chính từ tiếng gọi thiêng liêng nơi chôn nhau cắt rốn, tôi lại nhớ lời mẹ kể về bà – người đàn bà quanh năm lam lũ, dáng người gầy guộc đã khuất bóng nơi làng quê nghèo từ lâu.

Ảnh: Internet

Mùa thu trong ký ức của mẹ là những buổi sớm sương giăng mờ lối, gió se lạnh vờn quanh mái nhà tranh. Khi gà chưa gáy, bà ngoại đã thức dậy chuẩn bị gánh hàng, qua đò cho kịp phiên chợ tận bên thị xã. Đường quê trơn trượt sau những trận mưa.

Bà đội chiếc nón mê, đôi chân trần, ngón chân bấm chặt xuống bùn để giữ thăng bằng. Gánh hàng đè nặng trên đôi vai gầy của bà, chiếc đòn gánh tre cong xuống theo từng nhịp bước, vậy mà bà chẳng một lời thở than.

Gia tài của người mẹ quê chẳng có gì đáng giá, nhưng tấm lòng dành cho con cái thì không gì có thể sánh được. Những hôm trời trở gió, nhà có một chiếc khăn duy nhất, bà lại ân cần quấn chiếc khăn lên đầu mẹ trước lúc ra ruộng cấy cày. Sự chắt chiu, nhường nhịn ấy theo mẹ suốt những năm tháng sống bên bà, trở thành ký ức ấm áp giữa những tháng ngày cơ cực.

Chị em chúng tôi lớn lên bằng dòng sữa mát lành và sự tần tảo của mẹ. Nhìn lại thuở ấu thơ, tôi nhận ra bóng dáng bà vẫn hiện hữu trong từng việc mẹ làm. Mẹ tỉ mỉ ngồi khâu lại tấm áo cho tôi, nhường những miếng ngon trên mâm cơm và lúc nào cũng bảo: “Mẹ no rồi, các con ăn đi để có sức học hành”. Lời nói quen thuộc từng được bà dành cho mẹ, rồi lại theo mẹ đến với chúng tôi, giản dị mà thấm thía. Qua những điều bình thường như thế, tôi hiểu rằng cách yêu thương của người đi trước vẫn âm thầm hiện diện trong cuộc sống của thế hệ sau.

Bà đã cùng mẹ đi qua những ngày đói kém, những năm tháng chiến tranh bom đạn. Bao nhọc nhằn không làm vơi đi sự chở che của bà dành cho mẹ. Khi có gia đình riêng, mẹ lại tiếp nối nếp sống từ bà, vun vén cho gia đình và dạy chị em tôi biết sống tử tế. Những điều mẹ trao truyền chẳng nằm trong lời răn dạy lớn lao, mà hiện diện qua từng việc làm, từng cách ứng xử hằng ngày.

Rồi thời gian lặng lẽ trôi. Bà đi về miền mây trắng. Sau một đời lam lũ, mẹ cũng đã về với bà. Giờ đây, ở một thế giới xa xôi, có lẽ bà và mẹ đã được đoàn tụ. Mẹ lại được trở về làm đứa con gái bé nhỏ, nép vào lòng bà. Dù hai người phụ nữ thân yêu nhất đời tôi nay đều đã khuất, nhưng những gì họ để lại vẫn còn mãi trong nếp nhà, trong cách chị em tôi đối đãi với nhau và trong những điều tốt đẹp được trao cho con cháu.

Ơn ông bà, cha mẹ sâu nặng như trời cao biển rộng, không một mỹ từ nào có thể diễn tả hết. Tiếng mẹ gọi “Bầm” thân thương năm nào vẫn luôn vang vọng trong tâm tưởng tôi, như sợi dây vô hình kết nối tôi với cội nguồn thiêng liêng, tiếp thêm sức mạnh để tôi vững vàng bước đi trên vạn nẻo đường đời.

Tác giả: **Trà Bình**